

του ἡ ἀνακάλυψις τῆς λέδης Ἄστιγξ. Ἐφεραν ὁμοῦ ταχέως εἰς αὐτὸν ἀντιπερισπασμὸν αἱ πολυειδεῖς καὶ μεγάλαι φροντίδες τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων του. Μεταξὺ συμβάντων ἄλλων τῆς ἡμέρας του ἐκείνης, δὲν πρέπει νὰ παραλειψῶμεν τὴν ἀφιξίν ταχυδρόμου φέροντος τὴν λυπηρὰν ἀγγελίαν ὅτι α) ἡ βασίλοπιαι Μαρία ἀνεχώρησεν ἀπὸ Κεννιγγάλ, ὅπου ὁ δούξ εἶχε νωστί ἀποστείλει σῶμα στρατιωτικὸν νὰ τὴν συλλάβῃ αἰφνιδίως, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν πολὺ ἀσφαλεστέραν θέσιν τοῦ Φραμλιγγάμ-Καίστλε· β) ἀνηγορεύθη βασίλισσα εἰς Νορβίκα· καὶ γ) εἰς ὅλα τὰ μέρη τὸ κόμμα της ἀπὸ ὄραν' εἰς ὄραν κῦζανε. . . Ταχυδρόμοι ἄλλοι ἦλθαν μετὰ ταῦτα, ἀναγγέλλοντες ὅτι οἱ κόμητες Βάθ, Σούσεξ καὶ Ὁξφόρν, ὁ λόρδος Γουεντγῶρθ, ὁ κύριος Θωμᾶς Κορνούαλλης, καὶ ὁ κύριος Ἑρρίκος Γερνιγγάμ εἶχαν κερυχθῆ ὑπὲρ αὐτῆς.

Εὐρίσκειτο εἰς συνομιλίαν μὲ τοὺς μυστικούς συμβούλους του περὶ τοῦ τί ἔπρεπε νὰ γείνη εἰς τοιαύτας σοβαρὰς περιπλοκάς, ὅταν νέος τις ἀκόλουθος τῆς λέδης Ἄστιγξ ἐξήτησε νὰ προσέλθῃ ἐνώπιόν του. Ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε τότε ὅτι ἡ βασίλισσα εὐρίσκειτο εἰς μακρὰν συνομιλίαν μὲ τὸν πρέσβυν τῆς Ἰσπανίας εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὅπου συνείθιζαν ἰδίως νὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ κάτοικοι τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου.

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ ν' ἀκούσῃ τι περισσότερον, ὁ δούξ ἔδραμεν εὐθύς εἰς τὸ εἰρημένον παρεκκλήσιον. (Ἀκολουθεῖ.)

ΘΑΛΙΠΟΡΙΑ Εἰς ΤΟΝ ΠΛΙΟΝ.

Οἱ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 41.)

Φαντασθῆτε τὴν ἀπορίαν μου! εἶδον ὄντα ζῶντα σχήματος τοσοῦτον παραδόξου ὥστε μόλις ἡ φαντασία μου ἐδύνατο νὰ τὸ συλλάβῃ βοηθημένη ἔτι καὶ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἦσαν χιλιάκις διαφανέστερα τοῦ καθαροτέρου κρυστάλλου, χιλιάκις ἐλαφρότερα τοῦ φθινοπωρινοῦ φύλλου τοῦ φερομένου ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου. Ἐπέφαιον διολισθαίνοντα τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀτμοσφαιρας ὡς τὰ φωτεινὰ ἐκεῖνα μετέωρα ἄπερ κατὰ τὸ ἑσπέρας λαμπρὰς θερινῆς ἡμέρας ἐμπνέουσι φρίκην ἢ θαυμασμὸν εἰς τὸν ὀδοιπόρον. Οἱ ὀφθαλμοὶ των κῦθαζον δι' ὠχρὰς τινος λάμψεως, καὶ περὶ τὸ διαφανές σῶμα των ἐκυμάτουσαν μακρὰ ἐξ ἀτμοῦ ἀργυροειδεῖς ἐσθῆτες ὧν αἱ κυματοῦσαι πτυχαὶ διέγραφον τὰς ἀστροειδεῖς μορφὰς των. Αἱ κόμαι των κατήρχοντο μέχρι τῶν γονάτων καὶ εἰς τοὺς κυματισμούς των ἐφαίνοντο ὡς φλόγες ἄνευ φωτὸς ἢ χρώματος.

Διέκρινα ἀκριβῶς ὄντα ἔχοντα ἀπαραλλάκτως μορφήν γυναικῶν, ἀλλὰ καλλονῆς ἀληθῶς οὐρανίας, διότι οὐδὲν ἐνέφαιεν ἐν αὐταῖς τὰς δυστυχεῖς ἀσθιναίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Οἱ ἄνδρες εἶχον χαρακτριστικωτέρας μορφὰς, ἂν ἔλειπε δὲ ἡ ἐπὶ τοῦ

προσώπου των ἐπικρατοῦσα μελαγχολία, θὰ ἐφαίνοντο ἐντελῶς ἄγγελοι.

Πάντες ἐκράτουν λύραν ἐξ ὕλης ἤττον διαφανοῦς παχυλοτέρας τοῦ σώματός των, καὶ κατασκευασμένην, ὡς ἐφαίνετο, ἐκ συμπεπυκνωμένου ἀέρος. Ἦδον, καὶ ἂν καὶ δὲν ἐνόουν τὰς λέξεις των, ἡ μυστηριώδης των μουσικὴ εἰσέδυν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἡ μελαγχολικὴ των φωνὴ ἐνοεῖτο ὑπὸ τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἔχυσά δάκρυα.

— Οὔτοι εἰσὶν ἄγγελοι ψάλλοντες τοὺς ὕμνους τοῦ Κυρίου, εἶπον πρὸς τὸ πνεῦμα.

Οὐχί, οὐχί, μοὶ ἀπεκρίθη· εἰσὶ πλάσματα θλιβόμενα διὰ τὰς ἀτελείας τοῦ γένους των, καὶ ἄδονται τὴν θλίψιν των. «Ἰατι, λέγουσιν, ἡ φύσις μᾶς κατεσκεύασεν ἐξ οὐσίας τοσοῦτον ἀκατεργάστου, τοσοῦτον βαρείας, διατὶ κατέκλεισε τὴν διάνοιάν μας ἐντὸς φλοιοῦ τοσοῦτον ἀκαθάρτου ὡς ὀπὸ τοὺς πόδας μας ἀήρ; Φεῦ! εἴμεθα καταδικασμένοι ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης νὰ ἔρωμεν βαρέως ὑπεράνω τῶν νεφῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας μόνον δύνανται νὰ ὑψώσωσι τὴν ψυχὴν μας πρὸς τὸν οὐρανόν.» Τέλος, ἀγαπητέ μου μεμψιμοιροῦσι διότι εἰσὶ κατεσκευασμένοι ἐκ τῆς κόνεως τοῦ ἀέρος, καὶ διότι εἰσὶ πλάσματα ἄμορφα καὶ ὕλικά.

— Πῶς, πλάσματα ὕλικά! καὶ ὅμως ἂν δὲν εἶχον ταῦτα τὰ μαγικὰ δίοπτρα, δὲν θὰ ἔβλεπον οὔτε τὸν τόπον ὃν κατέχουσι!

— Εἰσὶ καὶ οὔτοι ἀλλ' ὅμως ὕλη ὡς σὺ, ἐπὶ τῇ μόνῃ διαφορᾷ ὅτι δὲν ὑπάρχει συναρμολογία διανοητῆ μεταξύ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς οὐσίας των.

— Πνεῦμα νὰ γίνω, ἂν ἐνοῶ μίαν λέξιν ἐκ τῶν ὄσων μοὶ λέγεις.

— Ἴδου καὶ αὐθις ἔλλειψις τῆς ἐπιστήμης. ἄκουσον· ποῖπει κατὰ πρῶτον νὰ γνωρίσης ὅτι τὸ φῶς δὲν εἶνε φωτεινόν, διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὴν φυσικὴν κατασκευὴν τῶν Παλλασίων.

— Αἶ! τοῦτο εἶναι πολὺ.

— Καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι ἀλήθεια εὐκολώτατα εὐρισκομένη· κλείσον τὸν θάλαμον ὃν κατοικεῖς εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀφῆσῃς νὰ διέλθῃ μία μόνῃ ἀκτὶς ἡλιακὴ δι' ὅπῃς ἀνοιχθείης προηγουμένως εἰς τὸ φύλλον τοῦ παραθύρου σου· θὰ ἴδῃς τὴν ἀκτίνα ἐκείνην νὰ φωτίσῃ τὸ μέρος ὅπου θὰ πῆσῃ ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἢ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἴδῃς εἰς τὸ μεταξύ τῆς διαβάσεώς της ἀπὸ τῆς ὅπῃς μέχρι τοῦ πεφωτισμένου σημείου.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές.

— Ἄρα ἡ ἀκτὶς δὲν εἶνε φωτεινὴ ἀφ' ἐαυτῆς· τὸ σχηματίζον αὐτὴν βρυστὸν διὰ νὰ γίνη φωτεινὸν πρέπει νὰ εὐρεθῇ εἰς συνάρειαν μετὰ τινος ὕλικῆς ἐπιφανείας καὶ νὰ συγκερασθῇ χημικῶς μετ' αὐτῆς. Ἐνταῦθα, εἰς τὸν θάλαμόν σου ἡ ἀκτὶς θὰ ῥίψῃ ὀλίγον φῶς συγκεχυμένον, διότι θὰ εὐρεθῇ εἰς συνάρειαν μετὰ τῆς ὕλικῆς ἀτμοσφαιρας τῆς πληρούσης τὸ οἶκμά σου· ἀλλὰ πράξον κατ' ἄλλον τινα τρόπον, διὰ νὰ ἀποφύγῃς πᾶσαν ἀμφιβολίαν· λάβε πυξίδα στεγανῶς κεκλεισμένην. ἐκκένωσον τὴν ἐν αὐτῇ ἀέρα διὰ πνευματικῆς ἀντλίας καὶ κάλυψον αὐτὴν αὐτὴν διὰ σώματος μαίλανος καὶ πυκνοῦ ἀνοιχθῶν εἰς τὸ κάλυμμα τοῦτο διὸ ὅπως ἀπέναντι τὴν

μίαν τῆς ἄλλης καὶ θές εἰς αὐτὰς βραχέας σύριγγας διὰ τὴν ἀποφύγη τὴν θλάσιν τοῦ ἕλου καὶ μεταβίβασον τὴν φωτεινὴν ἀκτίνα λύχνου τινος διὰ τῶν δύο ὀπῶν διὰ μέσου τῆς πυξίδος, χωρὶς τὸ φῶς νὰ πέσῃ ἐφ' ἑνὸς μόνου σημείου τῶν πλευρῶν αὐτῆς, καὶ ὁ πυθμὴν αὐτῆς θὰ μείνῃ εἰς ἐντελές σκότος, ἂν καὶ διαπεπερασμένον ὑπὸ ἀκτίνος φωτός.

Τὸ φωτογόνον βευστόν, ἀγαπητέ μου, δὲν συμμίγνυται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον μετὰ πάσης ὕλης. Ἰπάρχουσιν εἶδη τινὰ ὡς τὸ ὕδωρ, ὁ ὕψιλος, ὁ ἀήρ, ἢ ἀτμίς μεθ' ὧν ὀλίγον μόνον συμμίγνυται, καὶ αἱ ὕλαι αὗται εἰσὶν αἱ καλούμεναι διαφανεῖς· εἰσὶ δὲ καὶ ὕλαι τινές μεθ' ὧν παντελῶς δὲν συμμίγνυται, καὶ αὗται εἰσὶν ἀόρατοι· καὶ ὅμως εἰσὶν ὕλαι καὶ αὗται καὶ δεκτικαὶ διοργανισμοῦ, ὡς τὸ εἶδες πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς Παλλάσιους· τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ὕλης διαμορφούμενα ὄντα εἰσὶν ἄρα ἀναγκαίως ἀόρατα, τοῦλάχιστον ὡς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· καὶ τὰ ζῶα ὧν ἡ ὄρασις εἶνε τῆς αὐτῆς δυνάμεως.

— Τοῦτο φαίνεται βεβαίον, καὶ ὅμως οὐδέποτε ἤκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ.

— Ἄν τὸ φῶς ἦν φωτεινὸν ἀρ' ἑαυτοῦ, θὰ κατεπλημύρει τὸ ἄπειρον διάστημα, καὶ οὐδεὶς θνητὸς ὀφθαλμὸς δὲν ἐδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν λάμψιν τοῦ ἀπ' ἐναντίας δὲ τούτου τὸ πᾶν εἶνε βεβητισμένον εἰς νύκτα σκοτεινὴν καὶ αἰώνιαν καὶ τὸ φῶς φαίνεται μόνον ἐκεῖ ὅπου τὸ φωτογόνον βευστόν διέρχεται διὰ τινος ἀτμοσφαιράς, καὶ πλήττει ὕλην τινὰ διὰ τῆς συναφείας του.

— Εἰπέ μοι, αὐτὰ τὰ εἰς τούτον τὸν ὠκεανὸν τοῦ ἀέρος κυματοῦντα ὄντα ἔχουσι πάθη; ἔχουσι ἀνάγκας;

— Τὸ ἐν οὐδέποτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἄλλου· ταῦτα εἰσὶ τὰ δύο οὐσιώδη ἀπαιτούμενα τῆς ζωῆς.

— Τρώγουσι;

— Βεβαίως, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῶν φυτῶν λαμβάνουσι τὴν τροφήν των ἐκ τῆς φερούσης αὐτὰ ὕλης διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἀπὸ τῶν ποδῶν, διότι ἡ κερκλή των εἶνε εἰς τὸ κενόν, ἡ ψυχὴ των καὶ ἡ διάνοιά των εἰσὶν εἰς τὰς πέτρας των, ἢ δὲ κερκλή των μόνον αἰσθητήριον ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἰβῶσι;

— Καὶ τοῦτο εἶνε ἐν τῶν πρώτων ἀπαιτουμένων τῆς ζωῆς, ἀλλ' ὁ ἔρωσ των δὲν ὁμοιάζει παντελῶς τὸν ἡμέτερον· ὅταν δύο Παλλάσιοι ἀντερῶνται, τὰ δύο ὑποκείμενα συγχέονται τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλου, ὡς δύο διάφορα βευστὰ συγκιρνώμενα ἐν τῷ αὐτῷ ἀγγείῳ, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς δύο κούφαι ὀμύχλαι συμμικνόμεναι εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀποτελοῦσι ἓν καὶ μόνον νέφος· τοῦτο τὸ διπλοῦν ὄν ἔχει τοῦ λοιποῦ μίαν καὶ μόνην ζῶην, ἕως οὗ αἱ συνιστῶσαι αὐτὸ ἀτμίδες συνενόμεναι κατὰ πολλὴν, διαιροῦνται εἰς τρία ἢ τέσσαρα μέρη καὶ σχηματίζουσι τρία ἢ τέσσαρα νέα ὄντα· ὅθεν, ὡς ἐλέπεις, δι' ἀπλουστάτης μεθόδου τῆς φύσεως; οἱ πατέρες ἐνταῦθα εἰσὶν ἐπίσης νέοι ὡς τὰ τέκνα των, καὶ τὰ τέκνα ἐπίσης προβεβηκότα ὡς οἱ πατέρες των.

Ἀφ' οὗ ὠδοιπορήσαμεν χρόνον τινὰ εἰς τὸ διάστημα, ἤρχισαμεν νὰ ἀνακαλύπτωμεν τὸν Δία καὶ τοὺς πλανήτας του. Ἄν καὶ ἀνεπαύθημεν ὀλίγον

ἐπί τινος τῶν πλανητῶν τούτων, οὐδὲν θὰ σὰς εἴπω περὶ αὐτῶν, διότι αἱ σελῆναι τοῦ Διός, τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς τὴν φυσικὴν αὐτῶν σύστασιν κατ' οὐδὲν ἀξιοσημείωτον διαφέρουσι τῆς σελήνης τῆς γῆς περὶ ἧς θὰ σὰς ὁμιλήσω βραδύτερον.

Εἰσῆλθομεν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Διός, καὶ ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα μᾶς κατέλειπε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἔλξιν του, ἐπέσαμεν μετὰ βίας τοσοῦτον τρομερᾶς ὥστε κατὰ τὴν πτώσιν μας διετρέχομεν 42 πόδας εἰς ἕκαστον δεύτερον, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς γῆς μόλις ἐδυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν 16· ἐσύρθημεν ἔπειτα βιαίως ὑπὸ τῶν ἐτησιῶν ἀνέμων ὅτινες ἐπικρατοῦσι διὰ παντὸς ἐπὶ τῆς σφαιράς ἐκείνης καὶ πνέουσιν εἰς διεύθυνσιν καθέτων πρὸς τὸν ἄξονά της. Ἐπειδὴ δὲ σύρουσι μεθ' ἑαυτῶν νέφη ἐξ ὧν ὁ οὐρανὸς εἶνε σχεδὸν αἰετοπε κεκαλυμμένος, τὰ νέφη ταῦτα ὁρώμενα ἀπὸ τῆς γῆς φαίνονται ὡς ταινίαι ἢ ζῶναι σκοτεινὰ πικιλλόμεναι μὲν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ δίσκου θέσιν των, ἀλλ' οὐδέποτε ὡς πρὸς τὴν γενικὴν των διεύθυνσιν· ἐνόητε, ἀλλὰ σπανιώτατα φαίνονται θλάμενα καὶ διασκορπιζόμενα ἐφ' ἅπαντος τοῦ πλανήτου.

— Ἡ βία τῶν ἐτησιῶν τούτων ἀνέμων, μοι εἶπε τὸ πνεῦμα, προέρχεται, κατὰ τοὺς ἀστρονόμους σας, ἐκ τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς ὁ Ζεὺς στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά του. Καὶ τῷ ὄντι ἡ σφαῖρα αὕτη εἶνε κατὰ 1,470 ὀγκωδυστέρια τῆς γῆς, δηλαδή ἔχει 33,000 λευγῶν διάμετρον. Ἡ γῆ ἣτις ἔχει μόνον 3 000 διάμετρον στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της εἰς 24 ὥρας· ὁ δὲ Ζεὺς τελεῖ τὴν αὐτὴν περιστροφὴν μόνον εἰς 9 ὥρας 56 λεπτά. Κρίνε ἐπομένως περὶ τῆς ταχύτητος τῆς κυκλικῆς του κινήσεως. Ἡ διάμετρος του κατὰ τὸν ἰσημερινὸν εἶνε κατὰ σύγκρισιν τῆς μετὰξὺ τῶν δύο πόλων διαμέτρου του ὡς 107 πρὸς 100, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε μᾶλλον συμπεπιεσμένος κατὰ τοὺς πόλους παρ' ὅσον εἶνε ἡ γῆ· ἂν δὲ αἱ ἐνεαῶροι ἡμέραι της εἰσὶ πολλὰ βραχύτεραι τῶν τῆς γῆς, ὁ ἐνιαυτός της ὅμως εἶνε πολὺ μακρότερος, διότι σύγκριται ἐκ 4,332 τῶν ἡμετέρων ἡμερῶν.

Ἀπέβημεν πλησίον δάσους ὀλοκλήρως σχεδὸν συγκειμένου ἐκ πιτύων, πευκῶν καὶ ἄλλων ῥητινωδῶν δένδρων καὶ ἀνεπαύθημεν ἐπὶ τῆς χλόης. Ὁ καιρὸς ἦν θερμότητος ἂν καὶ ὀλίγον σκιερῶς προήρχετο δὲ τοῦτο ἐκ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου, ὅστις μᾶς ἐφαίνετο πεντάκις ἥττον ὀγκώδης παρ' ὅσον τὸν βλέπομεν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ μᾶς ἐπεμπεν εἰκοσάκις ἐλάσσονα ποσότητα φωτός· ὁπότεν ἐροθήσαμεν, ἐνόμισα ὅτι εὕρισκόμεθα εἰς ὠραν φθινοπώρου καὶ εἰς ἡμέραν θολήν οἶαι εἰσὶ συνήθως εἰς Παρίσια κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν· ἀλλ' ὁ δαίμων μοι εἶπεν ὅτι ὁ ἄξων τοῦ Διός ἦν τόσον ὀλίγον κεκλιμένος ἐπὶ τῆς τροχιάς του, ὥστε ἡ μεταβολὴ τῶν ὠρῶν εἶνε σχεδὸν ἀνεπαίσθητος καὶ αἱ νύκτες καὶ αἱ ἡμέραι τοῦ πλανήτου ταύτου εἰσὶ σχεδὸν αἰετοπε ἴσαι.

— Ἐκ τούτου, εἶπε προσέτι, οἱ κάτοικοι ἐκάστου πλάτους εὕρισκόμενοι διὰ παντὸς ὑπὸ τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν ἔχουσι διοργανισμὸν προσαρμοζόμενον

εις τὸ κλίμα αὐτῶν, καὶ οὐδέποτε δύνανται νὰ ἐξέλθωσιν ἐξ αὐτοῦ.

Στιγμάς τινὰς ἐβαδίσαμεν παρὰ τὸ δάσος, καὶ αἶφνης ἐξελθόντες ἐκ στενωποῦ ὄρσους τινός, εἶδομεν ἐν τῷ μέσῳ πεδιάδος ἀναπεπταμένης οἰκίαν μεγαλοπρεπῆ ἢς ἡ καλλονή, τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ πλουσιότης μόνον πρὸς τὸ ἐξαισιώτερον τῶν ἀνακτόρων τῶν χιλιῶν καὶ μιᾶς νυκτῶν δύνανται νὰ παραβληθῶσιν.

Ἐκτὸς τοῦ δαίμονος καὶ τοῦ Ἡλιαίου ἡμεῖς οἱ ἄλλοι ἐμείναμεν πάντες· ἐκθαμβοί, διότι οὐδέποτε εἶδομεν τριούτο τι οὔτε εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' οὔτε ἔτι εἰς τὴν βασιλείου αὐλὴν τοῦ Διούρου.

— Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ κάτοικος τοῦ ἡλίου, ἰδοῦ ἀντικείμενον δεικνύον μὲν πολιτισμὸν προοδεύοντα, ἀλλὰ καὶ πλησιάζοντα ἔτι πολὺ εἰς τὴν βαρβαρότητα. Πρὸ τινῶν χιλιᾶδων ἐτῶν ἡμεῖς οἱ Ἡλιαῖοι εὐρισκόμεθα εἰς αὐτὴν τὴν στάσιν· ἐνομιζόμεν τότε ὅτι ἔπρεπεν ὅσον ἐδυνάμεθα νὰ ἐπισωρεύωμεν λίθους ἐπὶ λίθων, νὰ κτίζωμεν ὑπερμεγέθεις οἰκοδομὰς πρὸς κατοικίαν πλασμάτων ἔχοντων πέντε ποδῶν μέγεθος. Ἄς εἰσέλθωμεν καὶ θὰ διασκεδάσωμεν ἐσθαίως, ἐλέποντες τὰς γελοίας κληρουχίας τῶν ἰδιοκτητῶν.

Εἰσῆλθομεν καὶ, χάρις τῇ μαγικῇ βακτηρίᾳ, δὲν μᾶς ἐξέβαλον ὡς κακοποιούς καὶ πλάνητας, ὅπερ ἄνευ ἐκείνης ἐσθαίως θὰ συνέβαινε. παρετήρησα κατὰ πρῶτον ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης ἦν μικρὸς ἀνθρωπίσκος τεσσάρων καὶ ἡμισυ ποδῶν, λοξόπους, παραβλῶψ, καὶ ἔχων τὴν κόμην πυρὰν καὶ τὴν ὄψιν ἄχρους λευκότητος· ἦν δὲ καὶ ὀλίγον κυρτὸς καὶ ἰκανῶς διάστροφος, ἀλλ' ἐφόρει πλούσιον πεποικιλμένον ἱμάτιον οὗ τὸ εἶδος τὸν συνέτριβε. Περιεκυκλοῦτο δὲ ὑπὸ πλήθους προθύμων ὑπηρετῶν ὧν ὁ ἐλάχιστος τὸν ὑπερέβαινε κατὰ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν καὶ οἴτινες πάντες εἶχον πλέον διακεκριμένην μόρφωσιν τῆς ἐκείνου, καλὰς ἀναλογίας καὶ τὸ δέρμα ἐβενώδους μέλανος.

— Τοῦτο προέρχεται, μοι εἶπεν ἡ δαίμων, ἐκ τοῦ ὅτι ἡ εὐγένεια ἐνταῦθα δὲν εἶνε τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὡς ὁ ὄχλος· αἱ γυναῖκες τῶν ὑπηρετῶν τούτων θὰ ἐβρωρῶντο εἰς τὸ Ἀλγέριον ὡς ὠραῖαι μαῦραι, καὶ θὰ κρίνης ὁ ἴδιος περὶ τούτου, ὅταν ἴδῃς τί εἶνε ἡ κυρία των.

Εἰσῆλθομεν εἰς εἶδος θαλάμου ὅπου εὕρομεν βαθύμως κατακεκλιμένον ἐπὶ κλιντήρος μικρὸν τι ἐρυθρόλευκον ὄν, ἔχον ὀλίγην πρόσψιν γυναικὸς καὶ πολλὴν σφηκός· ἂν καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθῇ ἐκ τῆς μικρότητος τῶν ἀπαλῶν τῆς ποδῶν, ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ὡς ἐγγίστα τριῶν καὶ ἡμίσεως ποδῶν ὕψος, ἡ ὀσφύς τῆς ἦν τοσοῦτον λεπτή, ὥστε χεὶρ παιδὸς ὀκταετοῦς ἐδύνατο νὰ τὴν περιβάλῃ· καὶ ἐπειδὴ τὸ μὲν στῆθος τῆς ἦν κατὰ τὸ πλάτος ὡς παιδὸς πενταετοῦς, τὰ δὲ ἰσχία τῆς ἦσαν ὑπερμέτρως ἀναπεπτυγμένα, ἐφαίνετο ὡς τὸ σῶμά τῆς νὰ συνέκειτο ἐκ δύο βραχέων καὶ χονδρῶν κίτων ὧν ὁ εἰς διὰ τῆς κορυφῆς του ἦν κεκολλημένος ἐπὶ τῆς θάσεως τοῦ ἐτέρου διὰ ὀλίγου σμμαντήρος κροῦ· ἡ κεφαλὴ τῆς ἦν πάνυ μικρά, καὶ ὅμως μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ τὴν στήσῃ ὀρθῶν, καὶ ἀκα-

παύστως πότε τὴν ὑπεστήριζε διὰ μιᾶς τῶν χειρῶν τῆς, πότε τὴν ἀπέθετεν ἐπὶ μαλακοῦ προσκεφαλαίου. Ὅταν τὸ ἀσθενὲς σῶμά τῆς ἀνωρθοῦτο ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, ἐκείνη ἡ ὠραία κεφαλὴ ἔμενε ὀλίγον κεκλιμένη ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς, ὅπερ εἶχε τινὰ χάριν· ἡ μορφή ἐκείνη τοῦ οὐρανοῦ ἀγγέλου (οὕτως ὀνομάζονται αἱ γυναῖκες εἰς τὸν Δία) θὰ ἐξάλιζε μυθιστορικὸν τινα ποιητὴν, διότι ἐφαίνετο ὡς πάσχουσα, ὡς στῆθικὴ καὶ ὡς φανταστικὴ. Οἱ βραχιόνες τῆς ἦσαν ὀλίγον ἀσθενεῖς, ἀλλὰ λευκοὶ καὶ στρογγύλοι· αἱ χεῖρές τῆς καθ' ὑπερβολὴν μακραι καὶ εἰς τοὺς πόδας ἐφόρει ἐμβάδας ὅπου δὲν θὰ ἐδυνάμην νὰ ἐνθῆσω δύο δακτύλους· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦν τοσοῦτον ἀπαλόν, τοσοῦτον ἀσθενὲς, τοσοῦτον εὐθραυστον πλάσμα, ὥστε ἂν ἐγγίγγοτο διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου, ἦν κίνδυνος μὴ συντριβῆ, καὶ ὅμως ἦν εἰς τὸ πρῶτον ἀνθος τῆς ἡλικίας, διότι ἦν ἐνός καὶ ἡμίσεως ἔτους ὑπερ ἀναλογεῖ πρὸς δέκα ἑπτὰ ἢ δέκα ὀκτὼ ἐπὶ τῆς γῆς· ἐβρωρῶτο ὡς μία τῶν ὠραιότερων καὶ ἐρασμιωτέρων γυναικῶν τοῦ Διὸς καὶ ὁ ἀνὴρ ἔλυπεύτο, ἔλεγε, καθ' ὑπερβολὴν, διότι εἶχεν ἐκείνη ὑπερ πολὺ πνεῦμα.

— Κυρία, εἶπον ἐγὼ πρὸς αὐτὴν, μετὰ θαθείας συγχινήσεως, ἐπιτρέψατε εἰς ξένους νὰ σᾶς προσφέρωσι τὰ σεβάσματά των.

— Ἐένοι! τί εἶνε τοῦτο;

— Σοφοὶ τινὲς περίεργοι διατρέχουσι τὸν κόσμον, διὰ νὰ διασκεδάσωσι καὶ διὰ νὰ διδαχθῶσι.

— Χά! χά! χά! σοὶ φαίνομαι ὠραία, αἶ;

— Ὁραιοτάτη.

— Τὸ ἀνάστημά μου, οἱ πόδες μου, αἱ χεῖρες μου εἰσὶ κάλλιστα, αἶ;

— Θαυμάσια.

— Εἶμε ἄγγελος, εἶμε γυνὴ οὐρανια, αἶ;

— Εἶσθε θεοῦτες.

— Φαίνεται ὅτι ἔλαβες καλὴν ἀγωγὴν, διὰ νὰ ἔλθῃς ἀπὸ τοῦ ἄλλου κόσμου. ἀλλὰ οἱ σύντροφοί σου εἰσὶν ἄλαλοι;

Τότε ὁ Ἡλιαῖος ἐπλησίασε καὶ εἶπε πρὸς αὐτὴν ὀλίγον σχολαστικῶς·

— Κυρία, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς συγχαρῶ διὰ πλεονεκτήματα πολυτιμώτερα τῶν χαρίτων καὶ τῆς ὠραιότητος. διὰ . . .

— Διὰ τὸ πνεῦμα μου, τὴν εὐφυΐαν μου, τὰ προτερήματά μου, αἶ; διὰ πᾶσας ἐκείνας τὰς λαμπρὰς ιδιότητας δι' ἃς με λατρεύει ὁ κόσμος. διὰ . . .

— Οὐχί, κυρία, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετὰς ὡς εἶμε θεθαῖος ὅτι ἔχετε, διὰ τὰς ιδιότητας τὰς ἀποτελοῦσας τὴν καλὴν σύζυγον, τὴν καλὴν μητέρα. . .

Ἐνῶ ὁ Ἡλιαῖος ἔλεγε ταύτας τὰς λέξεις, ἤρπασεν ἐκείνη σχοινίον καὶ τὸ ἔσεισεν ὅσον σφοδρότερον ἐδύνατο, κρᾶζουσα νὰ προφθάσωσιν εἰς βοήθειαν, καὶ καλοῦσα τοὺς ὑπῆρέτας τῆς νὰ ἐκβάλωσιν ἔξω τὸν τραγὸγένειον ἐκείνον σοφόν, τὸν σκαιὸν ἐκείνον ἠθολόγον ὅστις ἦλθε νὰ τὴν ἐξυβρίσῃ μέχρι ἐντὸς τοῦ κοιτώνοσ τῆς· ἐκ τῆς παραχῆς ταύτης προσεβλήθησαν τὰ νεῦρα τῆς· καὶ τέλος ἐλειποθύμωσεν· ὁ δαίμων ὠφελθεῖς ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, τὴν κατέκλεισεν εἰς μεγάλην λαμ-

θακίνην κυτίδα ἢν ἔθεσεν ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ Πόγκου· ἔπειτα ἀνεχωρήσαμεν πάντες διὰ τοῦ παραθύρου, καὶ διευθύνθημεν πρὸς τὴν σφαῖραν τοῦ Κρόνου διὰ μέσου τοῦ διαστήματος.

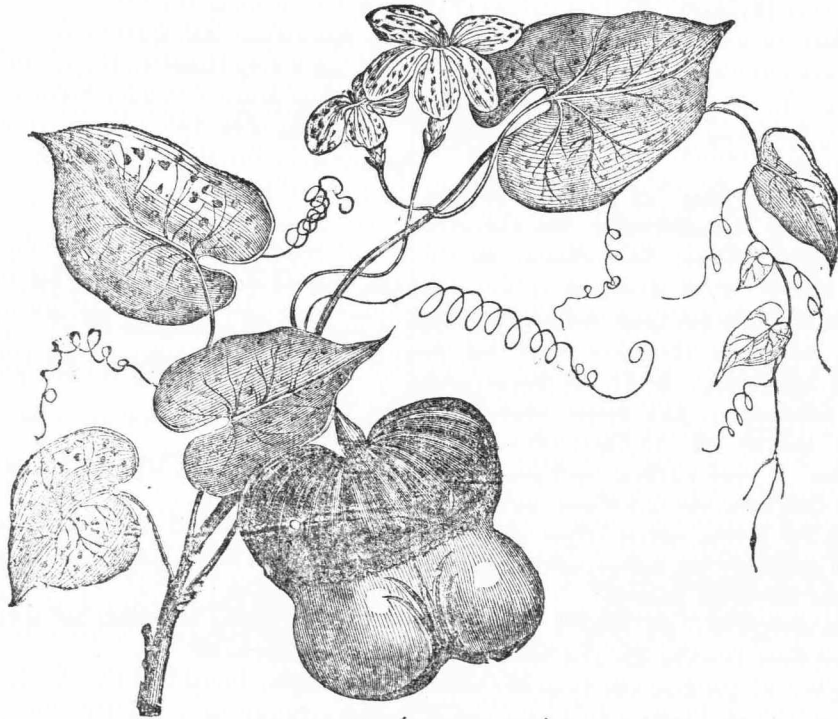
Καθ' ὁδὸν ἐξέφρασα πρὸς τὸν δαίμονα τὴν ἐκπληξίν μου διὰ τὴν προηγηθεῖσαν σκηνὴν.

— Ἐκεῖνος ὁ καλὸς ἄνθρωπος, εἶπεν, ἐξ οὗ ἐξερχόμεθα νομίζεις ὅτι ἡ γυνὴ του ἔχει πολὺ πνεῦμα, καὶ ἐγὼ ἐξ ἐναντίας νομίζω ὅτι κλίνει πρὸς τὴν εὐήθειαν.

— Ἀμφότεροι ἔχετε δίκαιον· ἰδοὺ τί εἶνε· κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολιτισμοῦ των οἱ Δίαυοι παρετήρησαν ὅτι αἱ γυναῖκες των ἔχουσι τὰς αὐτὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις ὡς καὶ αὐτοί, εἶχον προσέτι τὸ κάλλος, τὰς χάριτας καὶ πρὸ πάντων τὴν λεπτότητα τοῦ πνεύματος ὧν στεροῦνται οἱ

ἄνδρες· ἐφοβήθησαν μήπως αἱ γυναῖκες τοὺς κυριεύουσι, καὶ διὰ τὴν ἀτραλλίσωσιν εἰς τὸν ἅπαντα καιρὸν τὴν τυρανίαν των ἀπὸ τοῦ φύλου ἐκείνου ὅπερ ἐφροῦντο, ἀπεφάσισαν νὰ τὸ ἀποζώωσι κατὰ τὸ ἠθικὸν καὶ κατὰ τὸ φυσικὸν, καὶ πρὸς τοῦτο οὐδὲν εὖρον προκριτότερον παρὰ τὴν ματαιοπροσύνην καὶ τὴν ἀμάθειαν· ἀφ' ἧς ἡμέρας αἱ γυναῖκες ἔστερξαν νὰ ὀνομάζωνται οὐράνιοι ἄγγελοι, ἤρχισαν νὰ γίνωνται κατὰ τι ὑποδέστεραι τῶν ἀνδρῶν· ἔπειτα ἡ κολακεία, ἡ βχθυμία καὶ ὁ ἔρω· τοῦ καλλωπισμοῦ τὰς κατεβίβασαν μέχρι τῆς ἀποζώωσης· εἰς ἣν εὖρομεν τὴν κυρίαν αὐτὴν ἢν φέρει ὁ Πόγκος εἰς Παρίσια, ὅπου ὁ Ἡλιότιος θά τὴν δεικνύῃ χάριν περιεργείας. διότι, ὡς γνωρίζεις, οὐδὲν τοιοῦτο ὑπάρχει εἰς Παρίσια. (Ἀκολουθεῖ).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΚΑΛΑΔΟΥ (GIRAUMONT).

Τὸ φυτὸν τοῦτο ἐκ τοῦ εἶδους τῶν πεπόνων, εἶναι πρῶτον τῆς Γουϊάνης καὶ τῆς Λουσιάνης, πολυτιμώτατον διὰ τὴν τροφήν τῶν κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων. Εἶναι δὲ φυτὸν αὐτορριζῆ, ἀναρριχώμενον, ἔχον τὰ φύλλα πλατέα ὡς πινάκι, τὰ ἄνθη κίτρινα, καὶ τοὺς καρποὺς μαλακοὺς, καὶ πλήρεις μικρῶν γλωδῶν σπόρων. Ὅταν ὁ καρπὸς εἶναι τυφρὸς ἀκόμη, τρώγεται μεὸ ζυέλαιον ἢ μόνον ἀλατισμένος, καὶ εἶναι στομαχικὸς καὶ ὑγιεινὸς διὰ τοὺς ἀναλαμβάνοντας. Ἀφ' οὗ δὲ ὀριμάσῃ, κατατέμνονται εἰς μικρὰ τεμάχια ὁμοῦ μετὰ τῶν φύλλων, καὶ βράζεται μετὰ λίπος. Θεωρεῖται δὲ τὸ ἔδσμα τοῦτο ὡς τὸ ἀξιολογώτερον τῶν τόπων ἐκείνων, ἐνίοτε τίθεται εἰς τὸν ζωμὸν, ἄλλοτε πηχάνιζεται, καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐψήνεται ἢ εἰς κλίβανον ἢ ὑπὸ τὴν τέφραν, ἢ τέλος παρασκευάζεται ἀπ' αὐτοῦ ἔτνος (φάβα), καὶ καθ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς τρόπους εἶναι

τροφή εὐάρεστος καὶ καλὴ. Καὶ εἰς κατασκευὴν δὲ πλακούντων εἶναι ἐπίσης χρήσιμος. Ἐνίοτε ὁ καρπὸς οὗτος φύεται μέγιστος, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ φλοιοῦ εἶναι διάφορον κατὰ τὰ διάφορα εἶδη. Ἡ δὲ σὰρξ του εἶναι κιτρινωπὴ, λεπτοτέρα, γλυκυτέρα, καὶ γεύσεως πολὺ εὐάρεστοτέρα ἀπὸ τὴν κολοκύνθην. Σκευάζεται δὲ ἐπίσης καὶ εἰς ζαχαρόπαστα, καὶ πρὸς τοῦτο τέμνουσιν οἱ ζαχαροποιοὶ ἐντὸς τῆς σαρκὸς του τεμάχια εἰς σχῆμα μήλου, ἀπίου, ἢ ὅποιουδήποτε καρποῦ, καὶ οὕτω τὰ ζαχαροῦσι μετὰ ὀλίγην ζάχαριν, διότι ὁ καρπὸς εἶναι καθ' ἑαυτὸν ζαχαρώδης· ὥστε ὁ μὴ γνωρίζων τὸ σκεῦασμα τοῦτο, ἐκπληττεται τρώγων ἀπίδια π. χ. χωρὶς σπόρων. Τινὲς τῶν καρπῶν τούτων ἔχουσι καὶ μύσχου ἰσμήν, καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ καλλήτεροι.